



Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

CO ZNAMENAJÍ VÁNOCE

Když někdo vyřkne slovo Vánoce, většinou se člověku vybaví určitá představa, která je spojena s prožitým zážitkem z dětství nebo z některých předcházejících vánočních svátků. Nejčastěji si asi lidé představí příjemnou rodinnou atmosféru, vůni purpury a vánočního cukroví, potěšení z dárků nalezených pod stromečkem, pocit štěstí z radosti druhých a konečně trochu klidu po předvánočních náročných přípravách všeho druhu. Mnoho lidí také miluje atmosféru půlnoční mše svaté a zpívání koled, které patří ke koloritu Vánoc.

Zvláště my křesťané, když přicházíme do našich kostelů v předvečer či v den slavnosti Narození Páně, si připomínáme historickou událost, která překračuje rámec našeho chápání. Vždyť Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi, tedy druhá božská osoba - Syn, se narodila jako betlémské děťátko Panně Marii. Jak se dozvídáme z evangelií, tato přelomová a pro nás nepochopitelná událost je již od počátku doprovázena úžasem a bázní pastýřů, kteří jako první navštívili našeho Pána. Svatopisci nás vybízejí k pozornosti, cože se to vlastně stalo. Evangelijní bázeň naplňuje i církevní otce, například svatý Atanáš tuto událost komentuje slovy s úžasem: „Bůh se stal člověkem, aby nás učinil Bohem.“ Svatý Tomáš Atanášův výrok zhruba o osm set let později dále rozvíjí: „Jednorozený Boží syn, chtěje nás učinit účastnými svého božství, vzal na sebe naši přirozenost, aby, když se stal člověkem, z lidí učinil bohy.“ Podobně reaguje na událost narození dítěte Ježíše současný svatý Otec Benedikt XVI. slovy: „Bůh se stal dítětem člověka, aby se člověk stal dítětem Boha.“ Tedy Bůh se stal člověkem, aby v Kristově narození a spasitelském díle obnovil lidskou nevěrností poškozený vztah mezi člověkem a Bohem a aby se člověk mohl opět radovat z Boží blízkosti.

Kéž tedy při letošních vánočních svátcích jsme schopni vnímat velikost Božího příchodu na svět. Ať nám radost z Jeho stálé přítomnosti vydrží nejen v průběhu svátků, ale je pozhnáním po celý náš každodenní život.

RADOST

Bože můj, hořím nadějí,
že věci, které se nedějí,
se stanou,

že přece skončí se výsměšná
step, v které, cest nevidá,
chodím jak slep
a prahnu:

usnu, a přiletí radost jak
pták, srdce mi otevře,
aniž zvím jak,
a v hněvu

zabije hada v něm,
obludu zavěsí, zčernalou,
na haluz ve vlhkém zálesí
zoufání,

ve branách duše mé zaskví se
stráží, čekání barvínky
slzami svlaží
zpívajíc.

Bohuslav Reynek
Rty a zuby, 1925



...aby se nám v roce 2013 dostaly
do ruky klíče těch správných
dveří...“ PF 2013

S přáním vaši kněží: P. Kamil Vrzal
P. Václav Nekolný

ROZHOVOR S VOJENSKÝM KAPLANEM P. JANEM BÖHMEM

V neděli 11. listopadu nás navštívil vojenský kaplan P. Jan Böhm. Vyprávěl nám o misi v Afghánistánu, kterou absolvoval od února do srpna tohoto roku.



Nejprve nám řekněte něco o sobě. Jak dlouho jste knězem? Od kdy vojenským kaplanem a jakou máte hodnost?

V Afghánistánu jsem oslavil 10. výročí kněžského svěcení. Tenkrát jsem netušil, že toto výročí prožiju jako vojenský kaplan v Afghánistánu a také jsem si uvědomil, že těch deset let rychle uběhlo. V armádě jsem od června 2011. Paradoxní je pro mě ten rychlý „start“, protože po roce a půl u vojska už mám za sebou misi. Sotva jsem si začal zvykat v armádě, už jsem musel plnit úkoly v misi. Takový prudký nástup bych nikomu nedoporučoval. Mám hodnost poručíka, jako každý absolvent vysoké školy.

Jaký byl Váš počáteční dojem po příjezdu do Logaru?

Dojem nebyl nejlepší. Zaskočily mě tři věci. Zima, bylo tam -20°C a snůh. Podle informací, které jsme měli, mělo být mnohem tepleji. Další nepříjemností byl nedostatek vody na základnách. Pro řadu vojáků to

byla normální situace, ale mně se to zdálo nepřijatelné. Potom mě překvapil stav vojáků, které jsme střídali. Připadali mi takoví opraní (uniformy), jako lidé, kteří moc nekomunikují, unavení, někteří se strhanými rysy. Ale musím říci, že jsme při odjezdu vypadali stejně.

Měl jste příležitost trochu poznat život tamního obyvatelstva?

Tato možnost nebyla, protože jsem žil stále na základně. Během mise jsem se vzdálil jen třikrát. Jednou na jinou základnu za českými vojáky a dvakrát do školy předat dar. A to byla místa střežena vojáky, takže nebyla možnost setkat se s obyčejnými lidmi. Nějaké informace o životě obyvatelstva jsme měli už z Čech od vojáků anebo z náhodných setkání. Já jsem třeba potkal v Čechách člověka, který pocházel z Afghánistánu, a s tím jsme hovořili o tamější situaci. Jediný kontakt jsem měl s Afghánci, kteří pracovali na základně. Ti byli příjemní, usměvaví, za každou drobnost vděční, komunikativní. To ale nebyli Talibanci.

Jestli místní obyvatelé věděli, že jste kněz jiného vyznání, nebyla to mezi vámi překážka při spolupráci?

Než jsme odjeli, padl návrh, abych si nebral křížek, který nosím na ramenně jako znak odbornosti. Po různých debatách o víře jsme se nakonec shodli, že bude lepší, když si ho ponechám. Muslimově vědí, že židé, křesťané a muslimové mají stejného Boha. Mluvíme o tak zvaných Abra-

hámovských náboženstvích. Máme stejného proroka Abraháma, to znamená, že máme stejného Boha. Muslimové jsou přesvědčeni, že mají poznání Boha největší. My křesťané říkáme totéž. Židy tolerují také, ale my jsme na tom lépe, protože prorok Mohamed měl se židy horší zkušenost. Ale nehlásit se k žádnému bohu je pro muslimy nepřipustné. Tolerance ke křesťanství není vždy stejná. Někteří duchovní ji nemají. Všeobecně by se dalo říci, že být křesťanem není nejlepší, ale není to přítěž.

Které projekty se vám podařily?

Byly to čtyři projekty. Největší z nich byl půlroční krejčovský kurz pro 20 žen. Cílem tohoto kurzu bylo naučit ženy šít, aby si tím mohly vydělávat nebo oblékat svou rodinu. Nakoupili jsme šicí stroje a zaplatili lektorku – krejčovou. Za tento projekt se utratilo 4 000 dolarů, což byla prakticky polovina sbírky. Látky, ze kterých se šilo, zaplatilo hnutí Stonožka. V rámci druhého projektu se nakoupily školní pomůcky pro děti, třetí projekt byl nákup základních potravin ženám, které je rozdávaly při dnu dětí, a posledním projektem bylo zakoupení stanu pro dívčí školu. Do školy chodilo 1 500 dívek a měly jen dvě místnosti. Učily se na tři směny a ještě k výuce využívaly stany. Ten nový nahradil starý a roztrhaný. Zbytek peněz jsme předali týmu, který nás střídal.

Jaká byla atmosféra v posádce? Atmosféra mezi českými vojáky by-

la velmi příjemná. Přijetí bylo nad očekávání. Bylo pro mě moc hezké, že já, jako kaplan, jsem byl opravdu mezi vojáky vítán. Říkali Padre (tak mě oslovovali), to je dobře, že jsi tady, pojď, buď s námi, přijď, budeme chvíli spolu. Jediné, co kazilo dobré klima, bylo papírování. V té době žili lidé ve stresu, nabyl jsem dojmu, že se momentálně začínají nenávidět. Říkal jsem si, že je velká škoda kvůli takovým věcem se pohádat nebo zažívat napětí.

Kde je vaše nynější působíště a jakou máte pracovní náplň?

Nyní sloužím v Táboře u 42. mechanizovaného praporu. Jmenuje se Svatováclavský. Na rameně máme Svatováclavskou orlici a hlásíme se k odkazu sv. Václava. Pro našeho velitele je to tradice, kterou zdůrazňuje, a to jsem rád. Mým zaměstnáním jsou čtyři oblasti života praporu. První je duchovní oblast, kde se klade důraz na službu přítomnosti. To znamená být v kontaktu s lidmi, být mezi nimi a umožnit jim kdykoliv přijít. Druhou oblastí duchovní služby jsou etické semináře. To jsou přednášky s různými náměty. Teď probíhaly tyto přednášky pro vojáky, kteří odjížděli na misi. Tématem např. bylo, jaká je hranice hodnot, kdy se z nás stávají lidé, kterými bychom už nechtěli být – terorista, žoldák..., dalším námětem byla smrt, moje nesmrtelnost, působení zranění atd. Třetí oblastí je prevence sociálně nežádoucích jevů - kouření, drogy, ekonomická negramotnost. V této oblasti jsem metodik. Nabí-

zím a domlouvám různé přednášky. Provádím kontroly kouření a alkoholu na pracovišti. Starám se také o vztahy s veřejností, o internetové stránky praporu. Jsem něco jako mluvčí praporu. Čtvrtou oblastí je psychologická služba. My nemáme psychologa, ale jestliže ho někdo potřebuje, oznámí mi to a já vyhledám odbornou pomoc.

V armádě jste už více jak rok. Je to pro Vás dobrá zkušenost?

Pracuji s lidmi mezi 20. – 40. rokem a většinou jsou to muži, takže je to nová zkušenost nových vztahů. Jsou to lidé dobrých hodnot, ale ne víry. To je nový druh komunikace. Jsem ve styku s lidmi s jinými zkušenostmi a hodnotami a to je velmi dobré.

Děkujeme za rozhovor a hezky prožité chvíle při bohoslužbě a odpolední besedě.

MH

KNĚZ A VÁLKA

*Setkání s vojenským kaplanem
P. Janem Böhmem.*

Každé setkání s farníky v Uhlířských Janovicích se známými tvářemi působí vždy na mě jako jakési duchovní cvičení. Tentokrát neděle 11. listopadu 2012 byla ještě obohacena setkáním a vyprávěním otce Jana, který nám jako přímý účastník války v Afgánistánu, válečném pásmu Logaru, bezprostředně přiblížil život českých vojáků, kteří poskytují pomoc lidem ohrožených terorismem Hamasu.

Vyprávění bylo doplněno aktuál-

ními fotografiemi z české základny naší vojenské mise. Poznali jsme vnitřní život, ale taky každodenní ohrožení životů těchto lidí. Díry od vystřelovaných raket bezprostředně dopadajících vedle ubytovacích prostor, jídelen atd.

Je zvláštní hledět na kněze, který je oblečen v maskáčích jako voják a při tom si uvědomovat jeho poslání v této misi. Z vyprávění otce Jana a z jeho tváře jsem přesto vnímal jeho touhu pomoci lidem, kteří se venku mimo základnu setkávají v podstatě se středověkem.

Ve vyprávění byl hluboce skryt klid v duši, touha pomoci nejen místnímu lidu, a to především organizováním charitativních činností, ale zejména duchovní podporou vlastním vojákům, kteří jsou každý den vystaveni bezprostřednímu nebezpečí smrti. Zde se pak navážou silná přátelství s absolutní důvěrou a vyhraněnou ochotou obětovat se pro druhého. On sám, jak se svěřil, byl po dvou měsících vystaven určité duševní depresi z tíhy tohoto pro něj nepředstavitelného válečného prostředí.

Vojáci v této misi nemají život ve vlastních rukou. Vlastně ho nežijí, jenom ho ukrájají, protože to někdo chce a patří se to.

Podle mého soudu je lidská časovost, určitou formou prožívaná, vždy nějak dějinná. Bylo by zcela nesprávné vnímat tento terorismus pouze jako vnější dění, které nemá žádný vztah k lidské mysli nebo k mysli obecně. Otec Jan je sám to-

ho názoru, že nejen obecně má jeho přítomnost v Logaru smysl, ale je nanejvýš smysluplná i činnost vojenského kaplana k utišení napjatých duší našich vojáků, byť velmi fyzicky odolných a vycvičených. K tomu stačí třeba jen modlitba, jak pravil.

Protože k čemu je nám všechno vědění, jestliže nám chybí to základní, tj. umět milovat Boha. Jak velkým je příkladem pro ty vojáky ve válce kněz, který miluje, který žije, který hoří láskou. Kolik dobra lze očekávat z výkonu jeho mise. Je to téma, které by si jistě zasloužilo širší prostor k přemýšlení.

JUDr. Dalibor Čertok

14. SVATÝCH POMOCNÍKŮ

Svatý Cyriak (Kyriak) 8.8.

Za papeže Marcellina byl za vlády císaře Diokletiana podle legendy jáhen Cyriacus, vysvěcený kolem r. 300 v Římě, odsouzen k nuceným pracím, nošení hlíny při budování termálních lázní. Podle jiné legendy jáhen Cyriak byl jakýmsi bohatým mužem poslán k odsouzcům na nucených pracích stavějích v Římě Diokleciánovy lázně. Měl jim pomáhat a zmírňovat jejich krutý úděl, neboť mnozí křesťané tam byli mučeni a zabíjeni, a teprve až po upozornění dozorců na Cyriakovo počínání ho nechal císař uvěznit.



Legenda dále hovoří, že ve vězení potkal Cyriak několik slepců, Cyriak vzýval Kristovo jméno a uzdravil je. Když se to dověděl císař, dal jej přivést, aby uzdravil jeho dceru posedlou zlým duchem. V jiném podání zlý duch v Artemii, posedlé dceři Diokletianově, sám vřeštil, že ho pouze Cyriak může zahnat. Až potom byl tento přivolán a vyléčil a pokřtil Artemii. Démon opouštějící Artemii prorokoval, že Cyriacus brzy odejde do Babylónu - dnes Hanaal- Mahawil. Brzy poté byl Cyriacus skutečně od Perského krále pozván, aby i jeho posedlou dceru Jobii uzdravil. Cyriacus ji léčil a pokřtil spolu s jejími rodiči a množstvím jiných lidí.

Když se Cyriak vrátil zpět do Říma, Diokletian mu věnoval dům, ale po jeho odstoupení v roce 305 ho dal nový císař Maximian znovu zajmout a mučit. Na příkaz soudce mu polili hlavu vařící smolou. Jemu to však neuškodilo. Dal ho tedy různě mučit a nakonec mu nechal setnout hlavu. Místodržící, který si vzal Cyriacův dům do vlastnictví, si dal zřídit lázně na stejném místě, na kterém Cyriacus křtil. Když k němu přišlo jeho 19 přátel, šli se tam všichni vykoupat. Na následné slavnostní hostině pak všichni společně náhle zemřeli. Lázně byly zavřeny a pohané se začali křesťanů bát a držet je v úctě.

Cyriacus byl zabit pravděpodobně 16. března a byl pohřben na via Ostiensis (ulice z Říma do Ostie). Již v roce 354 byl v římském seznamu

mučedníků u jeho jména datum 8. srpen, což je den, kdy byly jeho ostatky přeneseny na via Salaria do nového hrobu. Cyriakov hrob je na rozdíl od řady hrobů jiných svatých pomocníků svědecky doložen a Cyriak je jako svatý i historicky prokázán. Jeho relikvie se nalézají v Anconě, Neunhausenu u Wormsu, Bambergu a Aldorfu v Alsasku. Ve Falci je ještě dnes v kapli u Lindenbergu svatý Cyriak uctíván jako patron vinařů, neboť má chránit především před mrazem a špatným počasím. V neděli nejbližší 8. srpnu jsou mu zde obětovány první hrozny.

Jeho jméno je latinskou variantou řeckého KYRIAKOS, což znamená "pánu náležející" nebo "muž toho vládce". Jméno Cyriacus bylo oblíbeným křesťanským jménem řecky mluvících Římanů (protože obsahuje přiznání k Ježíši Kristu) a je dnes ještě jako křesťanské jméno u Řeků obvyklé.

Je patronem: nuceně nasazených a osob vykonávajících těžké tělesné práce, proti pokušení a zlým duchům, při posedlosti a útrapách v hodině smrti, pomocník v nouzi.

Atributy: bývá zobrazován jako mladý jáhen s knihou exorcismu, se spoutaným démonem; někdy leží shrbený d'ábel nebo drak pod světcovým nohama, jindy ho vede světec na provaze. Většinou mívá v ruce palmu na znamení vítězství při mučení. Někdy bývá u jeho nohou holčička, zřejmě dcera císaře Diokleciána, kterou uzdravil z posedlosti.

Benedikt Jelínek

REQUIEM ZA PANA BARONA JAROMÍRA HRUBÉHO

Jednou za rok či dva zamíříme se sborem do odlehlejších koutů našeho kraje. Po Dobročovicích, Ledcích, Úmyslovicích a Činěvsi jsme letos v dušičkovém čase přijali pozvání na rekviem do Čestína u Uhlířských Janovic.

Místní farnost zde s vděčností vzpomínala na dobrého člověka, Jaromíra Hrubého z Jelení. Tento moudrý muž se například zasloužil o opravu zvonových stolic v místním kostele, ale především dokázal naslouchat a podělit se o svoji nelehkou životní zkušenost s každým, kdo o ni projevil zájem. Práh smrti překročil v pozeňnaném věku 89 let.

Nedělní slavnost jsme doprovodili zpěvem čtyř částí Scarlattioho mše A Dur a stejným počtem z Thuriho Stabat Mater. Ač v některých hlasích oslabení o opory, podali jsme výkon, který místní odměnili nadšným potleskem.

Na závěr slavnosti tu ještě odhalili pamětní destičku na místě, kde pan baron sedával. Odměnou zpěvákům, sbormistrovi i varhaníkovi bylo pak pozvání od jeho příbuzných na zámek v sousední obci Morány. Upravený park, sýpka i sídlo, které v minulém režimu sloužilo mimo jiné jako léčebna duševně nemocných nebo zázemí pionýrských táborů, svědčily o citlivé péči, kterou jim majitelé věnují.

Káva, čaj, sklenka vína a lehké občerstvení z laskavých a přivítá-

vých rukou lidí sloužících na zámku i samotné hostitelky Karoliny Hrubé a sluncem zalitý park rozprostřely okolo nás jedinečnou, doslova pohádkovou atmosférou. Kdyby tu zazněl menuet, jindy rozjívené a třešticí děti by se tu ukláněly v promenádách.

Vrcholem setkání na zámku byl dezert v podobě drobných sněhových pusinek ve šlehačce s čokoládovou polevou. Vox kontroval líbeznou částí Sancta Mater F.X Thuriho, kterou jsme věnovali hostitelce k jejímu svátku a zazpívali ji a capella neboli bez doprovodu. Oko nezůstalo suché. Znovu jsme si ověřili, jak prostředí kultivuje!



Aleš Kašpar
předseda rady Vox Bohemicalis

OHLÉDNUTÍ ZA POUTNÍ CESTOU DO DRAHOBUDIC

Podstatným na pouti je ochota vyjít k novému. Smyslem pouti je najít odpověď na otázku, kdo jsem. Na konci poutě vždy stojí naše zatoulané nebo vůbec ztracené já.

Byl jsem na mnoha poutních místech a na mnoha poutích. Mnohé z nich na mne silně zapůsobily a mám je v živé paměti. Zkušenost Drahozubic se tomu všemu vymyká.

Krajinou již chladně podzimní jsem se blížil ke kostelu vysoko postavenému, což zvyšovalo jeho mohutnost. Byl v pořádku. Těšil jsem se na venkovský barokní interiér, i když jsem věděl, že kostel už dlouhou dobu zažije bohoslužbu zřídkakdy. Plísni a zatuchlinou vydechujících sakristií jsem viděl už dost a oblékal jsem si v nich mnoho kdysi krásných, dnes zaprášených a místy zvětšelych barokních ornátů.

Před vstupem do kostela nad ohněm z velkých suchých polen se v kotli vařil čaj s vhozenými kousky ovoce. Upoutal mou pozornost, ohřál jsem si ruce a vešel do kostela. Interiér jako připravený k natáčení filmu z konce války. Štuková výzdoba opadaná na cihlu, ze země vyhřezlé dlaždice, polozbořené podstavce bez oltářní desky a nad nimi pár skob označujících, že tam visel obraz a bohatá oltářní skříň. Dřevěné stupně k hlavnímu oltáři byly uvolněné a zčásti propadlé. Vzpomněl jsem si na slova „kamení bude volat...“ Ale lidé přišli. Na čisté plát-



no, kterým jsme pokryli oltář, jsme položili chléb a kalich vína. Vyznávali jsme své hříchy a prosili Boha, aby skrze moc sv. Ducha poslal mezi nás svého Syna. Snad nikdy jsem necítil sílu proměňování jako zde.

Stala se pak ještě jedna věc, na niž se sotva zapomene. Když jsem vykročil s obětní miskou, abych donesl Tělo Páně věřícím, pohnula a propadla se prkna stupňů. Měl jsem dojem, že se držím misky s eucharistií, a pod sebou jsem dírou mezi prkny uviděl prohlubeň dobře metr hlubokou. Lidé přistupovali k přijímání roztřesení leknutím a s radostí, že se nic nestalo. V takovém rozpoložení bázně a radosti bychom asi měli Pána přijímat, protože obojí vyvolá jeho druhý příchod, kdy ho uvidíme tváří v tvář. Zpět k oltáři už jsem se neodvážil a purifikoval mnohem mladší jáhen Vojtěch Smolka.

Věřící člověk, který si přečetl v Písmu sv., že bez Boží vůle nepadne ani vlas z hlavy, se vždycky ptá, co Bůh říká, co znamenají události běžné a zvláště ty neběžné. Ptal jsem se, a to s velkou vděčností, proč jsem z chrámu vyšel a nebyl

potlučený vyneseno, a vůbec proč všechno bylo, jak bylo. Úvahu jsem uzavřel takto: „Kněže Petře, drž se Pána pevně, protože cesta, po které jdeš, je vratká.“

Chrám bez Pána je prázdný a mrtvý, ale věrnost lidí vždy tam přivolá Boha. Kostel neosiřel jen tak, byl zrušen zlem starého nepřítele, proti němuž se musíme statečně postavit. Zapomenout by bylo nebezpečné.

P. prof. Petr Piřha

CESTA DO DRAHOBUDIC

V sobotu ráno jsem já a mé tři dcery nasedly do studeného auta a rozjely se ranní mlhavou krajinou na pouť Cesty sedmi kostelů. Bylo to pozvání mé přítelkyně, která nechala v Uhlířských Janovicích díky své práci v projektu Kameny země a Cesty sedmi kostelů, kus sebe. Věděla jsem, že to bude to pravé, to potřebné, co chci se svými dětmi zažít. Vypravit se na pouť (pěší chůzi) někam... „kde to neznám, kde budeme společně míjet zajímavá, duchovní místa, kde nejde o cíl, ale o cestu, kde už někdo před námi zanechal své stopy.

Už naše cesta autem byla plodná. Vyprávěly jsme si totiž o kostelích. Proč jsou, proč byly, co nám říkají, co zažívají a jak se dnes asi cítí.

Konečně začala naše pouť. Otec Kamil nám objasnil význam tohoto slova a my se vydaly na cestu, kde všude kolem nás bylo příjemno. Hned se začala hrát hra, někdo šel sám, někdo si povídal, někdo fotil,

někdo si zpíval. Byly jsme součástí, ale přitom jsem cítila velkou svobodu. U každé zajímavé zastávky jsme se těšily, co se dovíme, a sounáležitost naší skupiny dodávala výkladu důležitost, ale přitom přirozenost. Bylo nám dobře i přes zmrzlé uši a ruce, vlhké vlasy a unavené nohy. Já se přímo tetelila, kam nás naše kroky vedou. Cílem byl zdevastovaný, n e u d r ž o v a n ý k o s t e l v Drahodobudicích, který podle místa a barokního pláště musel být významným duchovním místem. Kostel ožil celoročním tanečním projektem Kameny země. Vše se propojilo a uzavřelo. Prostor kostela se prozářil v naději, že neuhyne. Genius loci a víra v záchranu zvítězila. Práce učitelů, žáků, veřejnosti, farnosti, výtvarníků, účastníků pouti se spojila v jednu velkou energii, která dala náplň nejednomu svátečnímu odpolední. Všichni jsme si vzájemně inspirovali a zapadáme do celku. Nechme se proto vést a neuzavírejme se do sebe.

Co jsme po cestě nasbíraly? Kromě artefaktů, podzimních pohledů, drsné mlhavé atmosféry a nových vědomostí hlavně vystoupení z každodennosti, uvědomění si krásy kolem, pozastavení se v čase a místě, pokoru a hlubokou úctu k myšlence, která mění, tvoří a přetváří... Děkuji za pozvání.

Vladka Křenková

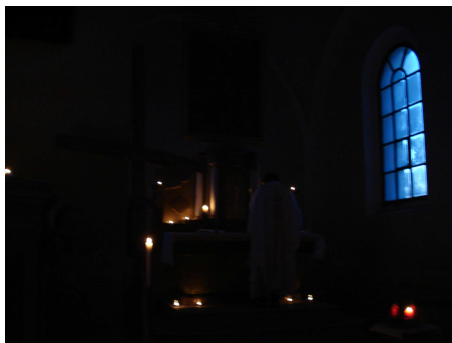


RORÁTY VE VIDICÍCH

V sobotu 8. 12. 2012 se v nekřesťansky brzkou pátou hodinu ranní sešli křesťané na další část cesty sedmi kostelů. Tentokrát se putovalo z obce Košice od kostela zasvěcenému Narození Panny Marie několik kilometrů pouze za svitu lucerňiček a baterek do obce Vidice, příhodně ke kostelu sv. Mikuláše. Vzhledem k počtu obyvatel v těchto obcích byl P. Kamil Vrzal mile překvapen nemalou účastí. Této cesty v chladném prosincovém větru a ještě daleko před rozedněním se účastnilo i 6 dětí a malý, huňatou srstí chráněný, kůň. Kostel ve Vidicích byl plný svíček, a každý dostal text s rorátními zpěvy. Předzpívali skauti z Kutné Hory, kteří jsou patrony kostela. Adventní mši svatou uvedl starosta obce Zdeněk Sahulka. Po mši již venku začínalo svítat a manželé Levých (kostelnice a zvoník) nás pozvali do prostor obecního úřadu, kde již byla připravena snídaně pro poutníky.

Tématem nám bylo druhé přikázání božího desatera, tedy „jméno“ a také příběh dvou věrozvěstů Cyrila a Metoděje. Každý poutník se zamyslel nad svým vlastním jménem a jeho důležitost. Nad čím přemýšlí těhotná žena s manželem před narozením dítěte? Odpověď je jasná.

Druhou část snídaně jsme si hráli na divadelní umělce a tvořili loutky z příběhu, ve kterém Rastislav pozval dva bratry ze Soluně, aby v Čechách pomohli přiblížit víru



křesťanům. Během popíjení teplého čaje a pochutnávání si na pravých buchtách nás navštívil sv. Mikuláš. Nejprve nám položil několik klíčových otázek a pak jsme se ptali my. Každého obdařil perníkovou plackou s celou hlaholicí, která začíná křížem, symbolem křesťanské víry. Kolem desáté hodiny jsme probudili postavičky k životu a část příběhu Cyrila a jeho staršího bratra Metoděje jsme si zahráli. Tyto postavičky můžete vidět v Uhlířských Janovicích na faře.

Bůh s Vámi a Vaším jménem zvlášť.

Martin Levý

CESTA DO VIDIC PLNÁ OTÁZEK A ODPOVĚDÍ

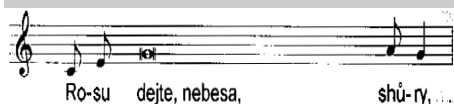
Je noc. Tichá a zářivá. Mrazivá a plná otázek. Kdo je za Cestou sedmi kostelů? Kdo vede naše kroky a určuje, kdy a kam jít? Rozumí vidičtí obyvatelé tomu, že jdeme k nim časně ráno kvůli nim? Jsou ochotni si to aspoň připustit, že přítomnost několika lidí v kostele modlících se za místo je přínosem? Je možné to po nich chtít? Je nutné, aby si to uvědomovali? Nestačí snad jen to, že tudy



Cesta projde a zase jde dál? A tím už sama o sobě začne působit? Je možné zanechat v místě nějaké poselství, které se už samo postará o to, aby se někdo další začal ptát a chtěl slyšet správnou odpověď? Odpověď? Jakou? Neboj se. Putuj. Ochráním Tě. Modli se. Odevzdej se Bohu. Odpouštěj. Miluj bližního svého, i toho obtížného. Starej se o svou rodinu. Neboj se, neboj se. Pokračuj v hledání Boží vůle.

Jája Trojanová

RORÁTY



Adventem začal liturgický rok. Tuto dobu prostupují dvě hlavní myšlenky. První se týká naší přípravy na slavný příchod Kristův na konci věků k soudu, druhá pojednává o vtělení Syna Božího. Při andělském zvěstování této události se dominantní osobou stává Panna Maria jako nastávající matka budoucího Spasitele.

Krásu a radost vtělení Božího Syna po dobu adventní vyjadřují roráty. Jsou to každodenní jitřní mše

ke cti Panny Marie. Jméno mají od prvního slova svého mešního formuláře. Vstupní verš zní latinsky: *Rorate coeli desuper et nubes pluant justum.* “ To jest: „Rosu dejte nebesa shůry a oblačové dštěte spravedlivého.“ Naše země má k rorátům zvláštní vztah. V církvi byla tato mariánská mše sloužena v adventu jen o sobotách, jako liturgické době odpovídající obvyklá sobotní mše o Panně Marii. Roráty vznikly postupně ve století patnáctém a šestnáctém. V době hlavního vzniku rorátů byla čeština na jednom ze svých vrcholů. Texty jsou nejen poetické a líbivé, ale i myšlenkově bohaté. Roráty vedou k pohledu na běh života, odrážejí potřebnou pokoru před stvořením a před Stvořitelem. Vyslovují požehnání pro lidskou práci a jednání člověka.

Po hudební stránce roráty patří k našim nejkrásnějším výtvorům duchovní písně a je proto důležité z nich čerpat a citlivě je oživovat. Vnášet je do života z víry, čerpat z nich sílu a radost.

Jsem rád, že rorátním zpěvům v naší farnosti věnujeme pozornost. Ať při čtvrtedních mších svatých a 4. neděli adventní v kostele sv. Jiljí, nebo na Cestě sedmi kostelů, kdy zazněly při jitřní mši sv. v kostele sv. Mikuláše ve Vidicích.

Přeji nám, aby po dobu přípravy na narození Spasitele byly rorátní zpěvy, ať už v kostele nebo u vás doma u adventního věnce, tím potřebným zklidněním a ztišením.

P. Kamil

PŘEDSTAVENÍ

Milí farníci, jmenuji se Lukáš Hrabánek a s některými z vás jsem již měl to štěstí se setkat při bohoslužbách slova či při mši svaté v Zásmukách, ve Vavřinci, v Košicích či v Uhlířských Janovicích nebo při žehnání koní na svatohubertské jízdě v Sudějově. Přesto mi dovoluje ještě pár slov o sobě. Narodil jsem se v Praze, kde jsem vyrůstal. Chodíval jsem do kostela svatého Ignáce na Karlově náměstí. Maturoval jsem na gymnáziu Jana Nerudy na Malé Straně, kde jsem studoval šestiletý studijní program s česko-francouzským dvojjazyčným zaměřením. V uplynulých čtyřech letech jsem studoval katolickou teologii na Karlově univerzitě v Praze a z toho půl roku jsem strávil na zahraničním studijním pobytu v bavorském Řezně. Univerzitu jsem v červnu tohoto roku dokončil a od 1. září jsem byl ustanoven pastoračním asistentem v Kolíně, kde bych měl působil do konce února 2013.

Těším se na naše setkávání a na naši spolupráci.

Lukáš Hrabánek



Prostřednictvím farního Věstníku chci poděkovat Lukáši Hrabánkovi za dobrou spolupráci, spolehlivost při zajištění bohoslužeb a pomoci P. Nekolnému. Přeji mu za naši farnost do jeho další duchovní služby vytrvalost, odhodlání, pevné zdraví a Boží požehnání.

P. Kamil

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2013

Vážení farníci, vstup do nového roku je již tradičně spojen s konáním Tříkrálové sbírky, kterou v celé České republice provádí Česká katolická charita. Tříkrálová sbírka má pro Charitu velký význam. Je to důležitý zdroj příjmů, bez nichž by nevznikla řada velkých či malých charitativních projektů, které napomáhají potřebným lidem u nás i ve světě. Tříkrálovou sbírku provádí skupinka tří koledníků za doprovodu dospělé osoby. Koledníci oslovují lidi a žádají je o finanční příspěvek, ať už na veřejných místech nebo po domech či bytech.



Tříkrálová sbírka bude na začátku příštího roku probíhat od soboty 5. ledna do neděle 13. ledna 2013 a bude věnována na tyto plánované projekty:

- Podpora pobytových služeb seniorů (*Domov seniorů Mukařov, Azylové bydlení pro seniory - azylový dům Praha 8 - Karlín*).
- Péče o lidi s Alzheimerovou nemocí.

Farnost bude opět žádat o příspěvek na vlastní projekt - *zařízení knihovny a místnosti pro setkávání na faře v Sudějově*.

Jako poděkování za podporu Tříkrálové sbírky přijmete pozvání na výstavu betlémů, kterou můžete shlédnout od 6. do 20. 1. 2013 v kostele sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích.

P. Kamil

VÝSTAVA BETLÉMU

Od října jsme se skupina několika dětí, rodičů a přátel scházeli v Komunitním centru sv. Jiljí k výrobě betlému. Pomáhal nám také modelářský kroužek a paní učitelka Jitka Pazderková s dětmi ze základní školy. Dílo se chýlí ke konci a my na něj chceme navázat výstavou betlému v kostele sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích. Výstava bude zahájena v neděli 6. 1. v 15:00 a potrvá do 20. 1. 2013. Můžete si prohlédnout historické betlémy z rodinných sbírek, starobylý vyřezávaný betlém podle obrázků Mikoláše Alše, betlém s postavami v životní velikosti od akademické malířky Lucie Holíkové. Pokud máte nějaký zajímavý betlém, kterým byste chtěli k výstavě přispět, přineste ho do konce roku do Komunitního centra, nejlépe po dohodě na tel. čísle 731 482 898.

M. Houdová

ZNOVUOBNOVENÍ SUDĚJOVSKÉ FARY

V barokním období, do kterého se datuje vznik sudějovské fary, vznikly na kutnohorsku nové farní kostely a k nim příslušné fary pouze na místě poutní kaple sv. Anny v Sudějově a dále v Nových Dvorech.



Uvádím pro zajímavost posloupnost duchovenstva v Sudějově od vysvěcení Kostela sv. Anny v r. 1725. Sudějov byl přiřazen do r. 1793 k Červeným Pečkám.

Lokální kaplani podřízení pečeckému faráři:

Václav Kabele a Josef Reiner
1724 – 1728

Václav Kurc 1728 – 1731

Václav Komárek 1731 – 1733

Jan Ondřej Fleischman 1733 – 1744

Petr Pavel Brenč 1744 – 1748

Jan Jiří Ptáček 1748 – 1749

Jan Antonín Gasberger 1749 – 1791

Mikuláš Pantaleon Veselý
1791 – 1793

Samostatní duchovní správcové:

Chrisostom Beneš 1793 – 1819
(pohřben v kapli Nanebevzetí Panny Marie v Sudějově)

Antonín Procházka 1819 – 1824

Josef Gridgar 1824 – 1841

Josef Beran 1841 – 1854

Václav Švejda 1854 – 1876
(pohřben v kapli sv. Jakuba v Sudějově)

Josef Elias 1876 – 1915

Josef Navrátil 1915 – 1932

Josef Drbohlav 1932 – 1934

Jan Procházka 1934 – 1936

Josef Šulc 1936 – 1978

Josef Dvořák 1979 – 1998

Josef Nerad 1998 - 2011

byl posledním duchovním správcem, který bydlel na sudějovské faře a započal s její obnovou.

Pavel Rückl

NAŠE PŮSOBNÍ NA SUDĚJOVSKÉ FAŘE

Když pan farář Nerad přišel v prosinci 1998 do janovické farnosti, do které patří kromě jiných vesnic také Sudějov, pokračoval v tradici slavení svátku sv. Anny. Ke slavení patří také prostor, kam pozvat hosty. A to byla sudějovská fara. Ta ale nebyla vždycky připravena je přijmout. Prošla dvakrát rekonstrukcí, takže jsme ji museli uklidit tak, abychom tam hosty mohli přivítat. Dalo hodně práce, než po zednicích a malířích bylo uklizeno. Ale také muselo být navařeno a napečeno. Pout' se slavila třikrát. V den sv. Anny, následující sobotu a v neděli. Po všechny dny byla pout' v krásném sudějovském kostele slavena mší svatou. A pak přišli hosté na faru k obědu. Obědvali v jídelně, kde měli prostře- no tak, jak se na hosty pana faráře slušelo. My kuchařky, maminka, pí. Boháčová, pí. Jirásková a já jsme s „nervy na pochodu“ očekávaly, až pan farář Nerad dá pokyn k vydávání oběda. Aby chutnalo kněžím, rodině pana barona Hrubého, rodině pana hraběte Šternberka a dalším. Měly jsme starost, abychom to stihly a všechno vyšlo dobře, ale dělaly jsme to rády a těšily jsme se na to. Na pout' mezi stánky jsme se někdy ani nedostaly. Pro nás bylo odměnou, když v neděli odpoledne poslední hosté odešli a bylo uklizeno, sednout si s panem farářem a povídat. Těšily jsme se na další pout', kterou jsme připravovaly od



roku 1999 do roku 2010, ale s odchodem pana faráře Nerada pro nás slavení poutí sv. Anny na sudějovské faře, kam jsme jezdily s pocitem jako domů, skončilo .

Sudějovská fara nevíkala hosty jenom při slavení poutí, ale i při jiných příležitostech. A těmi hosty byli vzácní lidé. Pan biskup Škarvada, pan biskup Herbst, světití biskup Malý, generální vikář pražské diecéze ThDr. Michael Slavík, hradecké diecéze Josef Socha, ThDr. Josef Pokorný, kanovník hradecké kapituly sv. Ducha, kanovník vyšehradský a někdejší děkan ve Vlašimi ThDr. Josef Babka, pan kardinál Vlk, pan arcibiskup Duka, pan děkan Kubíček, pan kanovník Dvořák jako emeritní farář Sudějově, kněží z vikariátu kolínského, novokněží, kteří udělovali v sudějovském kostele novokněžské požehnání a další známí a přátelé pana faráře Nerada. Svého času navštívil Sudějov také pan opat Tajovský ze Želivi a arcio- pat Opasek z Břevnova.

Sudějovská fara měla pro nás zvláštní kouzlo. S nostalgií vzpomí- náme a litujeme, že už se to nikdy nevrátí.

Dana Vyhánková

OBNOVA VSTUPU KOSTELA SV. ALOISE

Obnovu vstupu kostela sv. Aloise v Uhlířských Janovicích započala myšlenka umožnit otevření kostela i přes den, zvláště když kostel stojí uprostřed náměstí a projde kolem něho mnoho lidí.

Během tří podzimních měsíců se podařilo vstup kostela nejen vymalovat, nově nasvítit, celkově restaurovat lurdskou jeskyni Panny Marie, obnovit klekátko a všechny dřevěné prvky, osadit kovanou mříž, natáhnout koberce, ale také nově vytvořit zповědní místnost.

Na 1. neděli adventní byl vstup slavnostně požehnan s přáním, aby poskytoval duchovní zázemí pro všechny, kteří půjdou kolem a třeba se jen na chvíli zastaví.

Děkují všem, kteří se na obnově vstupu kostela sv. Aloise podíleli.

P. Kamil

FILMOVÝ KLUB

Neděle 20. 1. 2013 od 17:00
Druhá šance – *The second chance*. Film z roku 2006, režie Steve Taylor, v hlavní roli zpěvák Michael W.Smith, USA, české titulky.

Ambiciózní kazatel je poslán do sesterského sboru v černošské oblasti, aby se zde „přiučil“. Je konfrontován se svéráznými praktikami místního kazatele, který v zápase s prodejci drog a politickou lobby nastává vlastní kůži za své „ovečky“. Která cesta kázání evangelia je ta správná ?

Neděle 17. 2. 2012 od 17:00
Život jako smrtelná choroba přenášená pohlavní cestou - *Zycie jako smiertelna choroba przenoszona droga plciowa*.

Film z roku 2000, režie Krzysztof Zanussi, Polsko, Francie, původní znění, české titulky.

Šedesátiletý lékař Tomasz je cynik a pragmatik. Jednou Tomasz pomůže jistému pacientovi ukončit utrpení zvýšenou dávkou morfia. Po čase zjistí, že i jeho zasáhla smrtelná nemoc. Jeho ateismus začnou nahlo dávat otázky posledních věcí člověka. Při hledání odpovědí se nevyhne ani zvažování smyslu víry. Připuštění její existence mu poté zabrání uniknout před bolestí sebevražednou dávkou léků.

Radek Mašín

ZVEME VÁS

- na Štědrý den 24. 12. v 15:00 se uskuteční v kostele sv. Petra a Pavla v Čestíně **vánoční bohoslužba zaměřena zvláště na děti**.

- odpoledne na Boží hod vánoční 25. 12. 2012 od 15:30 do 17:00 jste zváni do kostela sv. Aloise ke **zpívání u jesliček**

- dále jste zváni na Boží hod vánoční od 14 h do kostela sv. Václava v Jindicích k Vánočnímu slovu, návštěvě jindického betléma, zpívání u jesliček a rozdávání betlémského světla.

- v neděli 3. 2. v 16:00 2013 se uskuteční v Komunitním centru sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích **přednáška o službě České katolické charity**.

ROZPIS VÁNOČNÍCH BOHOSLUŽEB

	24.12. Po	25.12. Út	26.12. St	30.12. Ne	31.12. Po	1.1. 2012 Út
	Štědrý den	Narození Páně	Svátek sv. Štěpána	Svaté Rodiny	Svatý Silvestr	Matky Boží Panny Marie
Uhlířské Janovice	24:00	8:00		8:00	16:00	8:00
Sudějov					23:00	
Čestín	15:00	10:00		10:00		10:00
Košice	22:00					12:00
Žišov						15:00
Drahobudice			15:00			
Malejovice		15:00				
Zásmuky	24:00	9:30		9:30		9:30
Vavřinec	17:00	11:00		11:00		11:00

RORÁTNÍ BOHOSLUŽBY

Po dobu adventní je každý čtvrtek v kostele sv. Jiljí v 6:30 slavena **rorátní mše svatá**. Také 4. neděli adventní 23. 12 v 8:00 bude sloužena rorátní mše sv. v kostele sv. Jiljí.

ČTVRTEČNÍ MODLITBA BREVIÁŘE V KC SV. JILJÍ

- v 8:00 h modlitba ranních chval
- v 17:00 h modlitba rodičů za své děti

Vydáno: 15. 12. 2012 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice
 Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,
 285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com
www.farnostjanovice.cz
 IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800
 P. Kamil Vrzal, tel.: 728 775 536, e-mail: doncamillo@centrum.cz
 P. Václav Nekolný, tel.: 321 796 177, Zásmuky

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 10. 2. 2013

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.